

og Sveriges vedkommende den 1. februar 1993 og den 5. april 1993 for Norges vedkommende de af Fællesskabet fastlagte hovedprincipper for forhandlingerne:

- at Norge, Østrig, Finland og Sverige fra tiltrædelsestidspunktet accepterer Traktaternes, herunder Maastricht-traktatens, indhold, principper og politiske målsætninger, den af Traktaterne afledte ret og Domstolens retspraksis, erklæringer og resolutioner vedtaget inden for Fællesskabets rammer og internationale aftaler samt aftaler indgået mellem medlemsstaterne indbyrdes vedrørende fællesskabsaktiviteter, samt
- at et nyt medlems accept af disse rettigheder og pligter kan give anledning til tekniske tilpasninger og undtagelsesvis til midlertidige (dvs. ikke permanente) undtagelser og overgangsordninger, der fastlægges under tiltrædelsesforhandlingerne, men som på ingen måde kan medføre ændringer i fællesskabsreglerne.

Art. 1 indeholder alene en række definitioner.

I art. 2 fastslås, i overensstemmelse med de ovenfor nævnte hovedprincipper, at bestemmelserne i de oprindelige traktater og i institutionernes retsakter er bindende for de nye medlemsstater fra tiltrædelsen på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i Akten.

Art. 3 fastslår, at for så vidt angår de konventioner og instrumenter inden for området retlige og indre anliggender, der er uadskilleligt forbundet med virkeliggørelsen af målene i EU-traktaten, forpligter de nye medlemsstater sig til at tiltræde de konventioner mv., der på tiltrædelsesdatoen er åbne for de nuværende medlemsstaters undertegnelse, samt de konventioner, der er udarbejdet af Rådet i overensstemmelse med afsnit VI i EU-traktaten med henstilling til medlemsstaterne om vedtagelse, samt til at indføre administrative eller andre arrangementer i lighed med dem, der på tiltrædelsesdatoen er vedtaget af de nuværende medlemsstater eller Rådet, for at lette det praktiske samarbejde mellem medlemsstaternes institutioner og organisationer, der tager sig af retlige og indre anliggender.

Art. 4 vedrører de indbyrdes aftaler m.v., som medlemslandene har indgået i tilknytning til EF- og EU-samarbejdet. Ifølge bestemmelserne blive de nye medlemsstater part i alle disse aftaler m.v.

Det drejer sig for det første om de såkaldte afgørelser og aftaler, der er truffet af »repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet i Rådet«.

Art. 4 omfatter endvidere enhver anden aftale, som er indgået af medlemsstaterne, og som vedrører EF's funktion eller virksomhed. Det bestemmes herudover, at de nye medlemsstater tiltræder de overenskomster mellem medlemsstaterne, der er forudset i EF-traktatens art. 220. Endelig fastslås i art. 4, at de nye medlemsstater tilslutter sig de erklæringer, resolutioner m.v. vedrørende Fællesskaberne eller Unionen, som er vedtaget af Det Europæiske Råd eller medlemsstaterne efter fælles aftale.

Art. 5 vedrører de nye medlemsstaters forpligtelser i relation til eksterne aftaler. De aftaler, Fællesskaberne alene eller sammen med medlemslandene har indgået med tredjelande og internationale organisationer, finder anvendelse på de nye medlemsstater på de nærmere vilkår, som er fastsat i TA-95. De aftaler, som de nuværende medlemmer af Den Europæiske Union er parter i, skal som følge heraf tiltrædes af de nye medlemsstater, evt. ved indgåelse af særlige protokoller med de pågældende tredjelande.

Art. 6, som indeholder en henvisning til EF-traktatens art. 234 og EURATOM-traktatens art. 105 og 106, vedrører internationale aftaler m.m., som de nye medlemsstater har indgået før tiltrædelsesdatoen. Gyldigheden af sådanne aftaler berøres ikke af bestemmelserne i de oprindelige traktater, men det påhviler de nye medlemsstater at bringe alle egnede midler i anvendelse med henblik på at fjerne eventuelle uoverensstemmelser mellem disse internationale aftaler og fællesskabsbestemmelserne.

I art. 7 fastsættes, at Aktens bestemmelser, medmindre andet er fastsat i denne, kun kan ændres efter reglerne i de oprindelige traktater om ændringer af disse. TA-95 kan derfor kun ændres ved gensidig overenskomst efter ratifikation af alle medlemsstater.

I art. 8 præciseres, at de af institutionernes retsakter, for hvilke der i TA-95 fastsættes overgangsbestemmelser, bevarer deres juridiske status. Dette betyder, at ændringer af retsakter også efter tiltrædelsen den 1. januar 1995 kan foretages efter bestemmelserne for de pågældende retsakter selv, dvs. for en række retsakters vedkommende med kvalificeret eller almindeligt flertal.